

způsobem pro obec závazným recipováno, nemohlo by ustanovení státních smluv, i kdyby jím bylo mezi smluvními státy ujednáno, že určité osoby jsou od obecních dávek osvobozeny, jeviti účinků jako norma zavazující obec při vyměření zde sporných dávek.

Za tohoto stavu věci nemusil nss zkoumati, zdali — jak stížnost namítá — státními smlouvami skutečně bylo ujednáno, že od úředníků Německé říšské železniční společnosti nemají býti v tuzemsku vybírány obecní dávky.

Č. 11.996.

O b e c n í d á v k y: I. * Náhrada skutečných výloh za odvoz popela a smetí podle § 5 odst. 2 pravidel o vybírání poplatků za odvoz popela a smetí v Bratislavě (shodných s pravidly vzorcovými) není poplatkem ve smyslu § 1 cit. pravidel. — II. I pro kanalizační poplatek platí podle § 15 zmíněných pravidel analogicky toliko osvobozovací důvody, stanovené pravidly pro dávku z nájemného, nikoliv všechna ostatní ustanovení pravidel těch. — III. U budov, pro které bylo uděleno stavební povolení po 27. lednu 1927, vyměřuje se poplatek za používání obecních stok podle základu daně činžovní pro ten který rok.

(Nález ze dne 27. června 1935 č. 16.590/35.)

P r e j u d i k a t u r a: ad III.: Boh. A 11.482/34, 11.062/34.

V ě c: Jan L. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o poplatek za používání obecních stok a za odvážení popela a smetí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem důchodkového oddělení města Bratislavy z 10. listopadu 1931 byl předepsán na r. 1931 Janu L. z jeho domu na základě pravidel, schválených usnesením vlády z 12. února 1929 na dobu od 20. března 1929 do 31. prosince 1933, poplatek za používání obecních stok v částce 1.740 Kč 95 h a na základě pravidel, schválených výnosem zem. úřadu v Bratislavě z 31. prosince 1928 na léta 1929—1934, poplatek za odvážení smetí v částce 1.392 Kč 80 hal.

Podanému odvolání obecní zastupitelstvo nevyhovělo — — a další odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím. — — —

O stížnosti bylo uvaženo:

Pravidla o vybírání poplatků za používání obecních stok v Bratislavě mají v § 15 toto znění: »Ustanovení vzorných pravidel pre vyberanie dávky z nájomného alebo z používaných miestností o povinnosti platiť, splatnosti, predpise, platobnom rozkaze, odvolaní, odpise a o ustanoveniach trestných platia obdobne; rovnako platia obdobne ustanovenia o oslobodení od dávky z nájomného alebo z používaných miestností s tou odchýlkou, že oslobodenie nevzťahuje sa na budovy uvedené v § 126 č. 8 zák. 76/1927 Sb.«

Stížnost se mýlí, vykládá-li si ustanovení cit. § 15 v tom smyslu, že druhá jeho věta na rozdíl od věty první dovolává se nejen ustanovení pravidel o vybírání dávky z nájemného, nýbrž vůbec všech ustanovení, týkajících se osvobození od dávky z nájemného, a tedy i ustanovení § 51 zák. č. 43/1928 Sb., podle něhož stavby osvobozené od daně domovní jsou osvobozeny i od dávky z nájemného. Zmíněná pravidla jsou nejen v § 15, nýbrž i v celém svém znění totožná se vzorcovými pravidly vl. nař. č. 143/1922 Sb. ve znění vl. nař. č. 15/1928 Sb. Srovná-li se § 15 vzorcových pravidel ve znění upraveném podle vl. nař. č. 15/1928 Sb. se zněním původním, že »ohledně vyšetření základu pro vyměření poplatku za používání stok, povinnosti platební, osvobození od placení poplatku platí obdobně příslušná ustanovení . . . vzorných pravidel o vybírání obecní dávky z nájemného nebo z používaných místností«, je patrné, že obojí znění liší se obsahově toliko v tom, že podle nového znění neplatí osvobozovací důvody stanovené pro dávku z nájemného neomezeně také pro poplatek za používání stok, nýbrž s odchylkou tam stanovenou. Znění § 15 bylo totiž nutno nově přestylisovati zřejmě jen vzhledem k novému znění § 14 a za tím účelem, aby se vyjádřila odchylka právě uvedená. Nic nenasvědčuje tomu, že i v jiných směrech měl býti dán § 15 jiný než dosavadní smysl a že zejména novým zněním oproti zcela jasnému a zřetelnému ustanovení původnímu, že pro analogické použití osvobozovacích důvodů platí toliko ustanovení pravidel o vybírání dávky z nájemného, mělo býti stanoveno, že se analogie rozšiřuje vůbec na všechna ustanovení, osvobození od této dávky normující. I když se tedy v druhé větě § 15 neuvádí výslovně jako ve větě první, že pro sporný poplatek kanalizační obdobně platí ustanovení vzorných pravidel pro vybírání dávky z nájemného, nelze přece této druhé větě rozuměti jinak, nežli že i zde — tedy i pro osvobození od poplatku — analogicky platí toliko osvobozovací důvody stanovené pravidly pro dávku z nájemného. Ježto pak, jak už zmíněno, výběrčí pravidla, na základě nichž sporný poplatek byl předepsán, doslovně souhlasí s pravidly vzorcovými, platí o nich totéž, co uvedeno o pravidlech vzorcových. A netvrdí-li ani st-l, že výběrčí pravidla o dávce z nájemného za osvobozovací důvod od dávky stanoví i dočasné osvobození budovy od státní daně domovní, nemohl soud přisvědčiti stanovisku stížnosti, že dům st-lův nepodléhá vůbec poplatku kanalizačnímu proto, že byv postaven v r. 1930, je osvobozen od daně domovní podle § 51 zák. č. 43/1928 Sb.

Stížnost popírá také zásadní poplatkovou povinnost ohledně poplatku za odvoz popela a smetí a to na základě ustanovení § 5 pravidel. Připouští pouze, že st-l, kdyžtě nepopřene, jde o dům s ústředním topením, byl by nejvýše povinen hraditi hotové výlohy s odvážením popela a smetí spojené. V tomto bodu bylo stížnosti přisvědčiti.

Podle § 5 odst. 1 pravidel o vybírání těchto poplatků »poplatky sa neplatia z budov, z ktorých obec odvoz popela a smetí neobstaráva, jako na pr. z budov odľahých, z domov s ústredným topením, z továreň . . .« Podle odst. 2 téhož §u »jestli obec z takovýchto budov odvoz

popela a smetí predsa obstaráva, hradí obci skutočné výlohy ich majiteľ, ktorý«

Tento paragraf normuje prípady, v ktorých nastáva vynetí z poplatkovej povinnosti, stanovené zásadne v § 1 prav. (odst. 1), alebo osvo-
bození od tejto povinnosti (odst. 3). Již z toho je patrné, že náhrada
skutečných výloh, o níž mluví odst. 2, není míněna jako zvláštní případ
poplatku, stanoveného v § 1, nýbrž jako plnění od tohoto poplatku svou
právní povahou zcela odlišné. Svědčí tomu dále ustanovení, že touto
náhradou je povinen majitel (uživatel) domu, a nikoli ten, koho podle
§ 4 pravidel postihuje povinnost platiti poplatky za odvoz popela a smetí,
a posléze úvaha, že poplatky dle své povahy vybírají se určitými pře-
dem stanovenými paušálními sazbami, kdežto zde ukládá se majiteli
domu povinnost nahraditi obci skutečné výlohy, které odvozem popela
a smetí z jeho domu obci vzešly, a které se tedy v každém jednotlivém
případě individuálně zjišťují.

Byl-li proto st-li v daném případě předepsán poplatek podle § 1,
resp. 3 prav., stalo se tak neprávem, a nař. rozhodnutí v tomto bodu
jeví se nezákonným.

Tím odpadla nss-u povinnost zabývatí se otázkami stížností dále
relevovanými, zda jest rozhodným pro vyměření tohoto poplatku zá-
klad daně činžovní z roku, v němž došlo po prvé k pronájmu bytů, či
daňový základ onoho roku, pro který se poplatek vyměřuje, zda tento
vyměřovací základ byl řádně zjištěn, a jaký vliv má na poplatní po-
vinnost okolnost, že nájemné zůstalo nedobytným.

Stížnost dále relevuje otázku vyměřovacího základu a postupu při
jeho zjišťování také ohledně poplatku za používání obecních stok. By-
lo-li již shora dovozeno, že k tomuto poplatku je st-l zásadne povinen,
bylo nss-u zodpověděti i otázku, zda také výše vyměřeného poplatku
je po právu. V tom směru stížnost nejprve popírá stanovisko žal. úřadu,
že i u budov postavených po roce 1927, tedy u budov, z nichž nemohla
býti předepsána daň činžovní na r. 1927, dlužno použití per analogiam
ustanovení § 14 odst. 2 a 3 výb. prav. v tom směru, že jest stabilisovati
poplatkovou základnu podle stavu z onoho roku, kdy po prvé mohla
býti daň činžovní vyměřena, — a tvrdí, že pro vyměření poplatku na
r. 1931 z domu, pro jehož stavbu bylo nepopřené uděleno stavební po-
volení po r. 1927 a který byl dostavěn v r. 1930, není základnou ná-
jemné po prvé — tedy v r. 1930 — docílené, nýbrž nájemné z toho
roku, pro který poplatek zní — tedy nájemné z r. 1931. Námitkami pod-
statně stejného druhu zabýval se nss, vyřizuje stížnost proti témuž žal.
úřadu a za téhož právního základu — týchž výběrčích pravidel —
v nář. Boh. A 11.482/34 a dospěl v něm na základě podrobných důvodů
k závěru, že již ze znění § 14 výb. prav. vyplývá, že u budov, pro něž
bylo uděleno stavební povolení po 27. lednu 1917, nevyměřuje se po-
platek za používání obecních stok podle stabilisovaného základu daně
činžovní z r. 1927 nebo z prvního roku pronájmu, nýbrž podle základu
daně činžovní pro ten který rok — a že obdobně to platí i v případech
uvedených v bodu 3 cit. § 14 (srov. též Boh. A 11.062/34). Trváje na

tomto názoru, i v daném případě, musel nss zrušiti nař. rozhodnutí i v této části pro nezákonnost, aniž bylo mu řešiti ještě další námitku, vytykající vadnost formálního postupu při zjišťování vyměřovacího základu. — — —

Č. 11.997.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí lze k nabývací ceně připočísti podle § 5 odst. 2 dáv. prav. jen tehdy, je-li prokázáno, že se nabyvatel k jejímu zaplacení zciziteli z podnětu převodu zavázal.

(Nález ze dne 27. června 1935 č. 16.670/35.)

V ě c: Richard K. a Berta K. ve S. proti zemskému úřadu v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 9. února 1932 vyměřil zemský výběrčí úřad v Brně manželům Richardu a Bertě K. z převodu pozemků v Š. smlouvou trhovou z 21. listopadu 1929 dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí částkou 1.499 Kč 30 h na základě nabývací ceny k 1. dubnu 1924, zciziteli udané obnosem 10.700 Kč.

Zem. úřad v Brně odvolání zcizitelů zamítl v postupu instančním nař. výměrem z těchto důvodů: »K Vašemu tvrzení, že při nabytí zcizené nemovitosti jste zapravili i dávku z přírůstku hodnoty, jejíž $\frac{1}{3}$ bylo připočítati k nabývací ceně, pro kteréž tvrzení nabízíte důkaz spisy zem. výběrčího úřadu, podotýká se toto: Podle § 5 dáv. pravidel, uvedených v dod. III. vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb., platí za zcizovací a nabývací hodnotu zpravidla zjištěná zcizovací a nabývací cena, k níž jest připočísti zejména i dávku z přírůstku hodnoty, zavázal-li se ji nabyvatel platiti. Jelikož nahlédnutím do příslušných jednacích spisů zem. výběrčího úřadu, zejména nahlédnutím do kupní smlouvy z 1. dubna 1924, uzavřené mezi Vámi a Valerií K., bylo zjištěno, že závazek zapraviti i případnou dávku z přírůstku jste při nabytí nemovitosti nepřevzali, nýbrž podáním z 8. srpna 1927 jste zem. výběrčímu úřadu pouze oznámili, že jste dávku za Valerii K. zaplatili, nelze proto vzhledem k výslovnému ustanovení § 5 cit. dáv. pravidel příslušnou částku připočísti k nabývací ceně, i když jste snad, jak namítáte, fakticky tuto částku zapravili. K další námitce, že zem. výběrčí úřad měl k nabývací ceně připočísti $\frac{1}{3}$ nákladů vynaložených na odklizení šopy, podotýká se výslovně, že podle § 16 cit. dáv. pravidel okolností, na základě kterých se činí při vyměřování dávky nárok na výhody, bylo třeba uvést již v přiznání, jinak k nim nebylo třeba vůbec přihlížeti, nehledě k tomu, že podle § 8 cit. dáv. pravidel lze k nabývací hodnotě připočísti pouze takové náklady, které se v době zcizení na nemovitosti ještě nalézají a byly učiněny k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti. V daném pří-